

la crònica | ELENA FERRAN

L'invent de la Nespresso

Una xerrada sobre la crisi econòmica de Xavier Sala Martín es converteix en un acte multitudinari a Mataró en què empresaris i curiosos volen saber com aniran les coses

No hi ha cap fórmula màgica per sortir de la crisi. Molts empresaris i també curiosos volien saber com aniran les coses i van anar a escoltar en massa l'economista mediàtic Xavier Sala Martín. Els qui van arribar més justos de temps, tot i tenir invitació, van quedar a la porta de l'Ateneu de Caixa Laietana. Altres, miraven d'entrar i buscar un racó per escoltar l'economista de les americanes llampants. Sala Martín venia convidat per la Federació d'Associacions i Gremis Empresarials del Maresme, la Fagem, que a partir d'ara ho tindrà complicat per aglutinar tant d'empresari altra vegada junt. Hi havia representants de la banca, començant pel suport de Caixa Laietana, empresaris de la construcció, de les noves tecnologies, el petit botiguer i els supervivents del tèxtil. L'expectació no va intimidar gens l'economista, que va donar una lliçó sobre com han anat de malament les coses als Estats Units i de rebot a tot el món.

«Tot ha anat bé fins que el preu de les cases ha deixat de pujar. Tothom es va creure allò que el totxo no baixará mai, i no vull mirar ningú», va dir clar i català dirigint-se al públic. Sala Martín va repetir allò que aquí el sistema financer és més fort, però en canvi alertava que no s'han fet els deures i que no som competitius. Els falta el que també es diu sempre: innovació. I per això no calen grans tecnologies, sinó bones idees i coses útils. L'economista em va sorprendre quan va deixar anar que per ell una de les millors idees dels últims temps eren les màquines de cafè Nespresso. Pel cap em passen unes quantes coses abans que el cafè de les càpsules de moda que tothom diu que és boníssim tot i que costen un dineral i que s'han de comprar per internet o a Barcelona. Em consolo pensant que només és un exemple d'home avesat a la vida còmode per dir que empreses de tots els sectors, fins i tot el cafè, han de buscar-se la vida per innovar. Li sento dir al cap d'un moment que un 72% de les bones idees empresarials surten dels ma-

El director de Caixa Laietana parlant amb Xavier Sala Martín abans de començar. / E.F.

teixos treballadors. I de cop paro a pensar què inventaria jo a la feina. Em sembla que no sóc dins el percentatge dels innovadors, però em passa alguna cosa pel cap. Comprar el diari ja és poc habitual i a més tenim a sobre l'amenaça d'internet. Només he vist picabaralles per mirar els diaris als bars on tothom coincideix que només té deu minuts per esmorzar i també volen llegir. A aquests «depredadors de titulars» se'ls podria cobrar una taxa per compensar la davallada de vendes que els mitjans escrits tenen a la resta del dia. Reconec que no és gens fàcil i penso que aquí no estem tant acostumats a donar idees brillants com ens pinta l'economista mediàtic.

Segueix la dissertació que, d'altra banda, ja comença a ser un pèl llarga. Els empresaris es mantenen al seu lloc i segueixen entre seriosos i admirats, però a més d'un se li escapa el riure per sota el nas quan es parla de regular més el mercat. «En èpoques de crisi es diuen *tonteries* com la que ha proposat el president Sarkozy de refundar el sistema capitalista», hi afegeix Sala Martín. L'economista lliberal s'atreveix a posar sobre la taula una proposta nova que potser canviaria les coses, però —com es va afanyar a afegir—, «cap polític s'atreveix a portar a la pràctica». És aquesta: que els pobres no poguessin demanar crèdits. I què més!

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Bellesa a Les Cols

Feia temps que no anava a la Garrotxa i ara hi trobo el mateix paisatge, però vist amb uns ulls diferents. Les mateixes branques, els mateixos rierols, uns marges estassats de malesa, la casa on viu una dona gran, vella i afable. Feia temps que no anava a la Garrotxa i hi he trobat, amb una altra mirada, la gorja on s'han banyat els meus fills i on jo mateix he sentit el plaer de l'aigua gelada. Fa un dia esplèndid i m'hi trobo molta gent: turistes que tenen la pretensió d'haver vist i trepitjat la naturalesa, quan el que fan, en realitat, és caminar amb indolència per uns camins fressats i molt ben senyalitzats. El fet és que jo també camino per una fageda que sembla una rambla. Torno a veure les construccions eminentes i delicades dels Aranda, dels Vilalta i dels Pigem i, sobretot, descobreixo una idea eixordadora que ve del silenci profund de la Garrotxa. És el restaurant Les Cols. El restaurant i allò que en diuen els pavellons. Si algú en digués habitacions, d'aquests pavellons, seria una evident reducció. Conceptual i arquitectònica. Són, realment, tal com em comenten uns hostes, bivacs a l'aire lliure, però emmarcats en vidre. Un vidre que eixampla l'espai, unes parets que s'allunyen de la rigidesa de la frontera. Al restaurant, les inspiracions orientals es barregen amb l'essència d'aquesta terra volcànica, una combinació que hauria estat catatròfica en mans d'un boig qualsevol. La bogeria dels arquitectes és controlada i canalitzada, com la mateixa cuina de Fina Puigdevall. La tradició és fecunda i alhora enjogassada. No renuncien als orígens d'una taula de fonda, de bar, cridanera, però n'extreuen un suc que és destil·lació i pau: un or que s'ondula, com el paisatge, com la gastronomia. Em plau de manera especial un plat, que és un exemple del que dic: un arròs amb calamars de llauna, tal com els que feien abans la gent de muntanya que no tenien accés al mar. És, en ell mateix, un *calembour*, una broma. I a Les Cols aconseguen depurar-lo per mantenir-ne el record i anar més enllà. Molt més enllà.

Els Països Catalans abans de la Guerra Civil

A bord del vaixell de càrrega *Ponzano*, el cèlebre compositor britànic va recórrer, el febrer del 1936, el litoral mediterrani des de Gibraltar fins a Sant Feliu de Guíxols, i va retratar la vida quotidiana d'un país que vivia un moment polític transcendent. Les fotos perdudes de Thomas Wood, recuperades per a aquesta edició, permeten reconstruir el pols d'unes ciutats i d'una gent que no sembla que intueixin la guerra que s'acosta.

PVP: 19,50 € Subscriptors d'El Punt: 8 €

• A les seus d'El Punt de Girona, Barcelona i Tarragona
• Comandes per telèfon al 902 22 10 10
Despeses d'enviament a part.

EL PUNT